

26.6.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Opustí-li jeho synové můj zákon, nebudou-li žít podle mých řádů, budou-li má nařízení znesvěcovat, nebudou-li dbát mých příkázání, ztrestám jejich nevěrnosti metlou a ranami jejich nepravosti, ale svoje milosrdenství mu neodejmu, nezradím svou věrnost, neznesvětím svoji smlouvu, nezměním, co splynulo mi ze rtů. Ž 89, 31-35

PÍSEŇ 384 Pomoz mi,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

žijeme ve světě, kterému vůbec, ale vůbec nerozumíme. Ani nemáme jak, vždyť je tak složitý a komplikovaný, že absolutně nemáme šanci, i když bychom chtěli. Žijeme ve světě často ohraničeném jen našimi zahrádkami a poli i loukami kolem nás a vůbec nemáme šanci proniknout i někam dál. A žijeme ve světě, kde platí jen práce, práce a práce a nic jiného nás ani nezajímá. Prosíme, odpusť nám naši malověrnost, odpusť nám naše koblíhy a odpusť nám, že místo na Tebe spoléháme na peníze a naši finanční a jinou zajištěnost. A buď s námi, když se chceme nejen zastavit, ale myslet i na něco jiného, než jsme copak my sami, ale co by od nás čekali i ti druzí. Amen.

1. ČTENÍ J 7, 37-39

PÍSEŇ 673 Dej odvahu,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože,

trochu troufale Tě nyní chceme poprosit za naše nebo spíš sbory Tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista.

Přimlouváme se za všechny, kdo jen počítají, kolik nás bylo a už se jim ztrácí, o čem to bylo.

Přimlouváme se za všechny, kdo tvrdě pracují, aby dosáhli nějakého výděлку a marně hledají nějakou pomoc zvenčí.

Přimlouváme se za všechny, kdo se nechávají opíjet rohlíkem a jinými pochutinami a trochu se jim ztrácí smysl jejich života.

Přimlouváme se za všechny, kdo žijí mezi čtyřmi zdmi a nevidí dál než za horizont své zkušenosti.

A přimlouváme se za všechny, kdo stále jen vzpomínají na to, co bylo a vytrácí se jim naděje do budoucna.

A všechny své tiché modlitby vkládáme do té, kterou nás naučil Tvůj Syn: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. 1Pt 1, 3.6-7

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 485 Král věčný,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Iz 55, 1-3

„Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojd'te k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojd'te, kupujte a jezte, pojd'te a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko!

Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem!

Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná.“

„Milí přátelé,

čtyřicet let jste v tento den slyšeli z úst mých předchůdců v různých obměnách totéž: jak naše země vzkvétá, kolik dalších miliónů tun oceli jsme vyrobili, jak jsme všichni šťastni, jak věříme své vládě a jaké krásné perspektivy se před námi otevírají.

Předpokládám, že jste mne nenavrhli do tohoto úřadu proto, abych vám i já lhal.

Naše země nevzkvétá.“

A teď jde o to, čím je to vina. Zdali mých předchůdců, kteří chtěli v různých obměnách totéž, aby bylo víc lidí v kostele, aby se scházeli i při jiných příležitostech, aby k tomu rodiče vedli i své děti, abychom se nemuseli bavit jen o zemědělství či politické situaci.

Nebo je to vina dnešní doby, kdy mají lidé spoustu jiných zájmů, místo do kostela chodí na pole, místo toho, aby zůstávali na vesnici,

tak odcházejí do měst a místo toho, aby se účastnili sborového života, tak dělají něco jiného.

Nebo je to vina všech těch, kdo nás tu čtyři sta let věrně pronásledovali. Ať už katolíci minimálně od středověku, ne-li odjakživa nebo komunisti od té doby, co vznikli či současný materialistický kapitalismus, který zacpává ústa blahobytem a zdáním toho, jak se máme všichni dobře a žádného boha nepotřebujeme.

Nebo je to celé hlavně naše vina, jen si to nechceme nebo neumíme přiznat.

Co když je to především naše vina, že neumíme nebo nechceme reagovat na proměny doby a chtěli bychom, aby vše bylo jako dřív, případně jak to vždycky bylo.

Co když je to především naše vina, že veškeré oslavy ať narozenin nebo čehokoli jiného věnujeme hlavně sami sobě a jakési sebeoslavě a trochu přitom zapomínáme na to, že je tu i něco jiného, totiž nějaký přesah a něco, co je jiné než my sami.

Jako by veškerá víra patřila jen do kostela, jako by každý hovor o víře patřil jen faráři. A jako by na nás bylo jen si neustále na něco stěžovat a teď nám to, bratře faráři a celá církev, vyřešte. Vyřešte nám naše problémy, vraťte nám ty lidi do kostela, obnovte tu víru starou dobrou, jak jsme ji znali z našeho dětství a mládí, případně od vašich předchůdců.

A já se už ani neptám, kde mají presbyteré své potomky a kde jsou ti, kdo tu dříve nebo kdysi byli a teď nějak záhadně zmizeli.

Ale ptám se, proč tu až na výjimky není žádný konvertita.

Proč ta evangelická víra nemůže oslovit i někoho takzvaně zvenčí, proč tu až na výjimky nejsou lidé nepokřtění, kteří si křesťanskou výchovou neprošli.

Proč ta naše víra zůstává uzavřená jen pro ty, kdo tomu takzvaně rozumějí a nemůže to jít jinak než přes všechny ty rituály, křest, konfirmaci, svatbu až k pohřbu. Neboli proč je to všechno tak strašně vázáno na kostel a jedno nedělní ráno.

A ptám se tak proto, že by mě to i samotného zajímalo. Už totiž nejde o to, v čem je výlučnost evangelické víry a v čem jsme jiní než katolíci a katolíci jiní než my, už nejde ani o odvolávání se na současný materialismus. Už jde čistě jen a pouze o naši vlastní víru, o to, čemu a komu věříme i my sami. Už nejde ani o to, koho všeho s sebou přivedeme, ale jak roste a vyvíjí se i naše víra. Už nejde o to, kdo všechno chodí nebo nechodí v neděli do kostela, ale o čem ti lidé také přemýšlí a co se jim takzvaně honí hlavou. Už jde také o víru, která musí snést i pocity viny za to, že nám tu vůbec není dobře a chtěli a potřebovali bychom něco jiného, jen k tomu nemáme dostatek odvahy a víry něco změnit.

Už totiž nejde ani o peníze, které i my sami vyděláme a kupodivu ani o majetek, který jsme my sami postavili, případně zdědili od svých předchůdců.

Jde jednak o společenství, o dary, které nabízí Hospodin zcela zadarmo bez jakýchkoli zásluh, jen ze svého milosrdenství. A potvrzuje je uzavřením smlouvy, jež je nazvána věčnou. A ta nikdy nepřestala a nepřestane platit, i když se z ní lid všelijak vylučuje svou nevěrností a Hospodina opouští. Všechno totiž záleží jen na Božím milosrdenství.

A to má lid také jasně poznat a vyznat: Zanechat všeho, nač spoléhal a v čem viděl zajištění svého života a své budoucnosti. Poslechnout Hospodina, spolehnout na jeho slovo. Jen v takovém společenství Božího slova tkví život jeho lidu.

Jak Pán Ježíš, tak též Bohem vyvolený lid jsou povoláni, aby byli Hospodinovými svědky. Mají dosvědčovat Hospodinovo milosrdenství a zaslíbení spásy všem lidem. Tak přitáhnou k Hospodinu nejen ty rozptýlené, ale i ty sevřené, které jej dosud neznaly. Stačí jen si někdy vyprávět o něčem jiném, než jak to bylo dřív. A jako se Davida říše rozprostírala i na území okolních kmenů a národů, budou se zaslíbená Boží milosrdenství vztahovat na blízké i vzdálené. A ti se ochotně a dobrovolně budou připojovat k našemu Bohu.

Už opravdu nejde jen o peníze nebo o to, kdo tu, za co může, ale i o ty, kdo žádné peníze nemají a jen touží po nějakém společenství, o ty, kdo tu mohou nakoupit i bez peněz a dobře se najíst i napít i duchovní potravu, neboť nejen chlebem živ je člověk.

Proč se honíme za tím, co stejně nikam nevede a nehledáme jen potravu pro duši, která potřebuje spíš potěšit a povzbudit.

Proč nenakláníme své ucho a nepřicházíme ke svému Pánu a Bohu a nehledáme u něj slova milosti a milosrdenství daná také všemu lidu.

A proč se nedržíme té věčné smlouvy, neobnovujeme my sami milosrdenství už věrně prokázaná a spoléháme se víceméně sami na sebe.

A proč ke své víře a svému duchovnímu putování neumíme až na výjimky přizvat i někoho druhého, neumíme se se svou vírou sdílet ani s těmi domácími, natož s těmi cizími.

A proč je všechno jen o majetku a penězích, ale už ne o Božím milosrdenství a jeho milosti.

A proč tu nejde dělat nic jiného než bohoslužby, kde to je stejně stále o tom samém a nikdy jinak.

A co je pro mě vůbec největší záhada, proč nejsme schopni vyznat a současně přiznat svou vlastní vinu a současně víru, že nám může být i všechno odpuštěno?